

[Thestrup.]

tillægsbevilling for finansåret 1950—51 kan der opstilles følgende oversigt over driftsresultatet for det pågældende finansår. Indtægter ifølge finansloven 2 040,1 mill. kr., ifølge forslag til tillægsbevillingslov 308,5 mill. kr., ifølge ændringsforslag til tillægsbevillingsloven 2,9 mill. kr., ialt 2 351,5 mill. kr. Udgifter ifølge finansloven 2 033,5 mill. kr., ifølge forslag til tillægsbevillingslov 309,5 mill. kr., ifølge ændringsforslagene til samme 2,0 mill. kr. eller ialt 2 345,0 mill. kr. Overskuddet bliver således 6,5 mill. kr.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Den tillægsbevillingslov, der nu bliver vedtaget i det høje ting, vedrører jo et finansår, som allerede er afsluttet for to måneder siden. Det er altså ikke i praktisk forstand nogen bevillingslov, vi vedtager. Det er en godkendelseslov, og forsåvidt kan man sige, at tillægsbevillingsloven er rigsdagens bekræftelse af den finanspolitik, som er ført i det afsluttede år.

Det vil derfor være naturligt at gøre nogle bemærkninger om resultatet af den statsfinansielle udvikling i finansåret 1950—51 ved denne lejlighed.

Da vi allerede er to måneder inde i det nye finansår, vil det også være passende at gøre enkelte bemærkninger om udsigterne for finansåret 1951—52, selvom den vurdering, man kan foretage under de nuværende stærke bevægelser i de økonomiske forhold, nødvendigvis må være temmelig usikker. Det er derimod ikke tanken at lægge op til en egentlig debat om vor økonomiske politik; den har vi jo debatteret for ikke længe siden i anledning af det sidste store forlig, og da vi nu forhåbentlig står foran den praktiske afslutning af denne rigsdagssamling, er tiden jo ikke inde til i enkeltheder at drøfte fremtiden; det må, hvis ikke særlig kraftige forskydninger skulle indtræde, være forbeholdt den næste rigsdagssamling at tage stilling til den økonomiske politik længere fremover.

Når man i store træk vil danne sig et overblik over statsfinanserne i det forløbne år, er det rimeligst at se bort fra den formelle kontering og se på, hvad der reelt er af statsindtægter og af statsudgifter, sådan at vi ved statsindtægter forstår både de skatter og andre indtægter, der regnskabsmæssigt går på driften, og dem, der i henhold til særlige love føres på kapitalbudgettet, på § 26, og således at vi på den anden side ved statsudgifter forstår samtlige udgifter, uanset om de regnskabsmæssigt går på driften, eller de går på § 26. Anlægs-

udgifter er altså medregnet. Derimod er der set bort fra lånetransaktioner såsom statens udlånsvirksomhed, afdrag på statsgælden o. lign.

Opgjort på denne måde viser finansåret 1950—51 indtægter på 2 829 mill. kr. og udgifter på 2 512 mill. kr. Der har altså været en merindtægt på 317 mill. kr. Så meget har staten inddraget i købekraft udover det, der er gået til dækning af udgifterne. For regnskabsåret 1949—50 var det tilsvarende tal 252 mill. kr. Der er altså en forøgelse på 65 mill. kr. i statens inddragning af købekraft i forhold til det foregående år. Der er grund til at pege på, at denne forbedring udelukkende er kommet i sidste halvdel af finansåret 1950—51 — den skyldes dels de iværksatte sparebestrebelse i drift og anlægsvirksomhed og dels de i november 1950 vedtagne skatteforhøjelser, der for de indirekte skatters vedkommende begyndte at virke med det samme. Af de direkte skatter er første rate af værneskatten også med i finansåret 1950—51 — den andrager ca. 40 mill. kr. Derimod er hverken tillægssindkomstskat eller bunden opsparing med i disse tal.

Vender vi os nu til finansåret 1951—52, så er det klart, at der kun kan gives en skønmæssig vurdering, og det gælder desværre både indtægterne og en stor del af udgifterne på grund af den stigning i priser og lønninger, som vi er inde i. Med dette forbehold kan det i øjeblikket antages, at indtægterne opgjort på den måde, jeg lige har skitseret, vil andrage godt 3 100 mill. kr. og udgifterne godt 2 900 mill. kr. Der skulle herefter i dette finansår blive en merindtægt på formentlig ca. 200 mill. kr.

I første omgang virker det utvivlsomt overraskende, at tallet for pengeopsugning over statsdriften skulle være mindre end i fjor, da den var godt 300 mill. kr. Her må nu for det første peges på, at i statsindtægterne, der anslås til godt 3 100 mill. kr., er den bundne opsparing ikke medregnet. Den er jo rent statsfinansielt en slags lånetransaktion, idet pengene senere skal tilbagebetales, men ud fra synspunktet begrænsning af købekraften må den naturligvis tages med, selvom bunden opsparing på de større indkomster naturligvis har mindre effekt end de fleste skattetyper. Den bundne opsparing vil i finansåret 1951—52 formentlig indbringe op imod 230 mill. kr., deraf 25 mill. kr. fra selskaber og resten fra personer. Af dette beløb kan banker og sparekasser tilbageholde ca. 155 mill. kr., resten indgår i nationalbanken. Det må så blot for fuldstændighedens skyld tilføjes, at i disse tal